

УДК 336.221.24:351.71

Д.В. ТИНОВСЬКИЙ, Державний науково-дослідний інститут МВС України

МЕТОДИ ПОДАТКОВОГО КОНТРОЛЮ, ЩО ЗАСТОСОВУЮТЬСЯ В РАМКАХ ВИЌЗНИХ ПОДАТКОВИХ ПЕРЕВІРОК

Ключові слова: виїзні податкові перевірки, методи, витребування документів, отримання копій документів, вилучення оригіналів документів, інвентаризація, хронометраж, експертиза, зняття показань внутрішніх та зовнішніх лічильників, перевірка документів, що посвідчують особу, контрольна розрахункова операція

Питання визначення методів податкових перевірок, що застосовуються в рамках податкових перевірок є одним із найдискусійніших у податковому праві, оскільки ще з радянських часів триває полеміка з приводу того, до форм чи методів податкового контролю відноситься податкова перевірка. І.А. Білобжецький, Л.К. Воронова, І.А. Малуїн, В.Ф. Опришко, Д.М. Рева, Л.А. Савченко, А.Т. Щербінін, Ф.П. Шульженко та інші вважають, що податкова перевірка – це метод податкового контролю, а отже виокремити в її рамках методи неможливо. В.В. Бурцев, І.С. Баталова, Е.О. Вознесенський, О.М. Горбунова, І.І. Кучеров, С.Г. Караханян, Н.А. Маринів, О.А. Ногіна, Е.В. Поролло, М.О. Просолов, М.В. Родіонова, В.В. Уткін, О.С. Шапов, О.І. Юстус та інші дотримуються думки, що податкова перевірка – це форма податкового контролю, в рамках якої можуть застосовуватися певні методи, тобто прийоми (заходи), за допомогою яких відбувається реальне дослідження стану об'єктів та предметів податкового контролю. Власна позиція з цього питання нами викладена раніше – ми підтримуємо прибічників визначення податкової перевірки як форми податкового контролю, в рамках якої можуть

застосовуватися різні методи контролю [1, с.40].

Методи проведення податкових перевірок досліджували Ю.Ф. Кваша [2, с.59], яка виділяла витребування документів, виїмку документів і предметів, огляд (обстеження приміщень і територій), інвентаризацію майна, що належить платникам податків, експертизу, отримання пояснень, І.І. Кучеров [3, с.189], С.О. Шохін [4, с.20], Є.В. Поролло [5, с.20], що визначали як методи податкової перевірки формальну, логічну та арифметичну перевірку документів, юридичну оцінку господарських операцій, що відображена у документах, зустрічну перевірку, економічний аналіз, дослідження документів, допит свідків тощо. О.М. Воронкова [6, с.70] доповнювала їх порівнянням із середньостатистичними показниками по народному господарству, аналізом ринкової кон'юнктури, виробничої галузі, руху коштів по рахунках банківських установ тощо. Проте, з огляду на суттєве реформування податкового законодавства України, їх роботи втратили свою актуальність, у той час як практика застосування законодавчих новел вимагає постійного комплексного наукового дослідження, оскільки ефективність податкових перевірок безпосередньо залежить від вірності вибору методів їх проведення.

Особливої актуальності набуває питання визначення методів податкового контролю, що застосовуються в рамках виїзних податкових перевірок, оскільки ці перевірки є, з одного боку, найефективнішою формою податкового контролю (саме під час таких перевірок виявляються найбільша кількість порушень, допущених платниками податків), а з іншого – нерідкі випадки, коли під час проведення виїзних податкових перевірок, заходи, що застосовуються органами державної податкової служби (надалі – ДПС) перешкоджають здійсненню економічної діяльності і порушують права та законні інтереси платників податків. Саме тому метою статті буде визначення методів податкового контролю, що застосовуються в рамках виїзних податко-

вих перевірок з урахуванням новел у податковому законодавстві.

Методи, що застосовуються в рамках податкових перевірок, мають певну специфіку. По-перше, як слушно вказує С.О. Шохін [4, с.22], це не явність їх встановлення (тобто, в законодавстві перелік методів не закріплений, а витікає із повноважень контролюючих органів), а, по-друге, це залежність методів від видів податкових перевірок. Враховуючи, що нами для дослідження обрано саме виїзні податкові перевірки, необхідно визначити основний критерій, за яким вона відрізняється від інших видів таких перевірок, оскільки у ПКУ поняття таких перевірок відсутнє. Згідно загальнотеоретичного підходу, виїзна перевірка – це перевірка, що здійснюється з виїздом представників органу державної податкової служби (надалі – ДПС) з приміщення органу ДПС (на відміну від камеральної) і прибуттям до місцезнаходження платника податку, де й відбувається, власно, перевірка [7, с.22; 8, с.85; 9, с.114; 10, с.64], тобто основний критерій, що визначає виїзну перевірку – це її проведення за місцезнаходженням платника податків. На нашу думку, застосування такого критерію доцільне [11, с.139], тому для того, щоб визначити методи виїзної податкової перевірки, вважаємо необхідним проаналізувати повноваження ДПС при здійсненні податкових перевірок і вирішити, чи застосовуються вони під час виїзних податкових перевірок (що здійснюються за місцезнаходженням платника податків) та чи сприяють встановленню об'єктивних даних про повноту та своєчасність сплати податків та зборів у відповідний бюджет чи позабюджетний фонд, а також про виконання покладених на осіб інших податкових зобов'язань, тобто чи відбувається за їх допомогою реальне дослідження фактичного стану фінансово-господарської діяльності платника податків.

Пункти 20.1.8 п.20.1 ст.20 ПКУ [12] закріплює, що органи ДПС під час проведення перевірок мають право вивчати та перевіряти первинні документи, які використовуються в бухгалтерському та податковому обліку, інші

реєстри, фінансову, статистичну звітність, пов'язані з обчисленням і сплатою податків та зборів, виконанням вимог іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на органи державної податкової служби, а згідно п.85.2 ст.85 ПКУ після початку перевірки платник податків зобов'язаний надати посадовим (службовим) особам органів державної податкової служби у повному обсязі всі документи, що належать або пов'язані з предметом перевірки. Виходячи з аналізу зазначених норм, першим методом податкового контролю, що застосовується в рамках виїзних податкових перевірок можна назвати витребування документів, оскільки воно здійснюється в рамках зазначених перевірок (тільки після отримання документів у представників органів ДПС з'являється можливість для їх дослідження) та безпосередньо впливають на встановлення об'єктивних даних про господарську діяльність платника податків.

Згідно пп.20.1.2 п.20.1 ст.20 ПКУ органи ДПС мають право під час проведення виїзних перевірок отримувати у платників податків (представників платників податків) копії документів (засвідчені підписом платника податків або його посадовою особою та скріплені печаткою – за наявності), що свідчать про порушення вимог податкового законодавства або іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на органи ДПС, а у п.85.4 ст.85 ПКУ закріплено, що при проведенні перевірок посадові особи органу ДПС мають право отримувати у платників податків належним чином завірені копії первинних фінансово-господарських, бухгалтерських та інших документів, що свідчать про приховування (заниження) об'єктів оподаткування, несплату податків, зборів (обов'язкових платежів), порушення вимог іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на органи ДПС. Показово, що законодавцем двічі підкреслюється, що під час перевірок органи ДПС отримують копії документів. На протязі останніх десятиріч проблема щодо вилучення оригіналів документів стояла як

перед платниками податків, в яких вилучення оригіналів документів практично паралізувало роботу, так і перед податківцями, які у випадках не вилучення оригіналів документів ризикували ніколи їх більше не побачити, а отже втрачали можливість довести недобросовісність платника податків. Законодавець неодноразово робив спроби врегулювати це питання (наприклад, 08.11.2005 р. наказом Державної податкової адміністрації України № 493 була затверджена Інструкція про порядок вилучення посадовими особами органів державної податкової служби України оригіналів та копій фінансово-господарських та бухгалтерських документів [13] – на сьогодні втратила чинність), проте конфліктів на той час це не вичерпало. З прийняттям ПКУ проблемне питання вирішено однозначно: при проведенні перевірок органи ДПС можуть отримувати тільки копії документів. При цьому враховано два аспекти: по-перше, у сучасній практиці майже завжди копії документів роблять шляхом ксерокопіювання, процес якого, якщо він відбувається під наглядом співробітників ДПС, майже виключає можливість внесення якихось змін у ксерокопію документу, і, по-друге, платник податків повинен належним чином завірити копії документів (підписати та скріпити печаткою), чим підтверджує їх достовірність. Отже, отримання копій документів здійснюється в рамках виїзних перевірок і за їх допомогою здійснюється реальне дослідження стану фінансово-господарської діяльності платників податків, тому можемо говорити про запровадження законодавцем такого методу податкового контролю, що застосовуються в рамках виїзних податкових перевірок як отримання копій документів.

Якщо ж органам ДПС знадобляться оригінали документів, то, згідно пп.20.1.40 п.20.1 ст.20 ПКУ вони мають право звертатися до суду з заявою про вилучення оригіналів первинних фінансово-господарських та бухгалтерських документів. Не можемо не відмітити, що вилучення документів як метод податкових перевірок за новим законодавст-

вом має ряд суттєвих недоліків, основним серед яких є спірність його застосування, оскільки відповідно п.85.5 ст.85 ПКУ забороняється вилучення оригіналів первинних та інших документів, крім випадків, передбачених кримінально-процесуальним законом, а згідно ч.4 ст.178 Кримінально-процесуального кодексу України [14] виїмка оригіналів первинних фінансово-господарських та/або бухгалтерських документів може проводитися лише в рамках порушеної кримінальної справи за вмотивованою постановою судді. Таким чином, виникає замкнуте коло – для визначення, чи необхідно порушувати кримінальну справу проти платника податків, необхідно вилучити оригінали документів, але їх вилучення неможливе без порушення кримінальної справи. Податківці самі визначають, що запроваджені законодавцем норми фактично зв'язують їм руки [15] і до усунення зазначених суперечностей застосування при податкових перевірках такого методу податкового контролю, що застосовуються в рамках виїзних податкових перевірок як вилучення документів ускладнюється.

Відповідно пп.20.1.5 п.20.1 ст.20 ПКУ органи ДПС мають право вимагати від платників податків, що перевіряються в ході перевірок, проведення інвентаризації основних фондів, товарно-матеріальних цінностей, коштів, у тому числі зняття залишків товарно-матеріальних цінностей, готівки. О.Ю. Грачева [16, с.133–134], В.І. Гудимов [17, с.211] визначають, що інвентаризація є методом бухгалтерського обліку, а О.П. Пашенко [18, с.89], М.М. Садчиков [19, с.54] наполягають, що інвентаризація відноситься до методів фінансового контролю. Згідно п.1.2 Інструкції з інвентаризації матеріальних цінностей, розрахунків та інших статей балансу бюджетних установ, затвердженої наказом Головного управління Державного казначейства України від 10.10.1998 р. № 90 [20] інвентаризація проводиться з метою забезпечення достовірності даних бухгалтерського обліку шляхом їх зіставлення з фактичною наявністю майна, а відповідно ст.7 Інструкції по інвентаризації

основних засобів, нематеріальних активів, товарно-матеріальних цінностей, грошових коштів і документів та розрахунків, затвердженої наказом Міністерства фінансів України від 11.08.1994 р. № 69 [21] основними завданнями інвентаризації є виявлення фактичної наявності основних фондів, нематеріальних активів, товарно-матеріальних цінностей, коштів, цінних паперів та інших грошових документів, а також обсягів незавершеного виробництва в натурі та установлення лишку або нестачі цінностей і коштів шляхом зіставлення фактичної наявності з даними бухгалтерського обліку тощо. Отже, в ході виїзних податкових перевірок може застосовуватися інвентаризація, тобто перевірка майна, наявного у платника податків, шляхом перерахування, обміру, зважування тощо та зіставлення отриманих фактичних даних з даними бухгалтерського обліку, для встановлення об'єктивних даних про повноту та своєчасність сплати податків та зборів у відповідний бюджет, тобто реальне дослідження об'єктів та предметів податкового контролю, а отже інвентаризація є методом податкового контролю, що застосовується в рамках виїзних податкових перевірок.

У рамках фактичних перевірок може проводитись хронометраж господарських операцій (п.80.0 ст.80 ПКУ), який у пп.4.1.264 п.4.1 ст.4 ПКУ визначено як процес спостереження за веденням господарської діяльності платника податків, що здійснюється під час проведення фактичних перевірок та застосовується органами державної податкової служби з метою встановлення реальних показників щодо діяльності платника податків, яка здійснюється на відповідному місці її провадження. Тлумачний словник В.Т. Буссела визначає хронометраж як метод вивчення витрат на безпосереднє виконання завданої операції через спостереження та вимірювання її елементів, які циклічно повторюються [22, с.1354]. Враховуючи, що хронометраж господарської діяльності здійснюється в рамках виїзних податкових перевірок з метою встановлення реальних показників діяльності платника податків, шляхом спостереженням за веденням

господарської діяльності платника податків на відповідному місці її проведення, вважаємо доцільним визначити його як метод податкового контролю, що застосовується в рамках виїзних податкових перевірок.

Пункти 20.1.26 п.20.1 ст.20 ПКУ передбачає, що у разі необхідності співробітники ДПС можуть залучати експертів. Можливість залучення експертів передбачена також ст.84 ПКУ у випадках, коли для вирішення питань, що мають значення для здійснення податкового контролю, необхідні спеціальні знання у галузі науки, мистецтва, техніки, економіки та в інших галузях. І.О. Колчев [23, с.37] зазначає, що проведення експертизи в ході податкової перевірки – це незалежне дослідження, що призначається з ціллю виявлення: 1) фактів несплати податків; 2) фактів невірного відображення в первинних документах, бухгалтерському обліку та звітності змісту операцій та фактичних результатів діяльності організацій; 3) визначення ринкової вартості товарів, робіт, послуг; 4) кількісних показників використання товарно-матеріальних цінностей; 5) фактів виконання рукописного тексту однією чи декількома особами, умов виконання таких текстів, навмисного спотворення письма, фактів дописування слів, букв та інше, що залежить від виду експертизи. Крім того, відповідно пп.83.1.3 п.83.1 ст.83 ПКУ експертні висновки є підставами для висновків для посадових осіб органів ДПС під час проведення перевірок. Отже, цілком вірним є висновок А.П. Гонти [24, с.30], який підкреслює, що новелою ПКУ є можливість призначення експертизи на стадії податкової перевірки, в той час як раніше експертиза у податкових спорах використовувалась, як правило, лише на стадії судового розгляду. Тобто, залучення експертів для проведення експертиз проводиться під час виїзних податкових перевірок для встановлення обставин, що мають суттєве значення для дослідження фактичного стану фінансового-господарської діяльності платника податків, а отже є методом податкового контролю, що застосовується в рамках виїзних податкових перевірок.

Згідно пп.20.1.10 п.20.1 ст.20 ПКУ органи ДПС під час проведення перевірок мають право вимагати від посадових або службових осіб платника податків надання повноважних осіб для спільного з представниками органів державної податкової служби зняття показань внутрішніх та зовнішніх лічильників, якими обладнані технічні пристрої, що використовуються у процесі провадження ним діяльності, яка перевіряється. Перевірка показань лічильників є видом метрологічної перевірки, що здійснюється за допомогою засобів вимірюваної техніки (лічильників), застосування яких передбачається Законом України «Про метрологію та метрологічну діяльність» від 11.02.1998 р. № 113/98 [25]. У законодавстві відсутній вичерпний перелік лічильників технічних пристроїв, показання яких можуть перевірятися в ході виїзних податкових перевірок, лише в деяких розрізних нормах згадується про їх види (лічильники газу, тепло лічильники, лічильники електричної енергії лічильники гарячої та холодної питної води, лічильники вимірювання маси нафти і нафтопродуктів тощо). Проте, на відміну від перевірок показань лічильників, які здійснюють органи та підрозділи Держпоживстандарту, енергонагляду та інших установ, при податкових перевірках цей захід використовується з метою виявлення можливих завищень показань лічильників з ціллю збільшення валових витрат підприємства, для порівняння сум виручки по фіскальним звітам та показникам секційних лічильників реєстраторів розрахункових операцій, для визначення реального об'єму реалізації нафтопродуктів тощо, тобто для встановлення обставин, що мають суттєве значення для дослідження фактичного стану фінансово-господарської діяльності платника податків, а отже зняття показань внутрішніх та зовнішніх лічильників, якими обладнані технічні пристрої, що використовуються у процесі провадження діяльності платника податків, що перевіряється, є методом податкового контролю, що застосовується в рамках виїзних податкових перевірок.

Відповідно пп.20.1.11 п.20.1 ст.20 ПКУ органи ДПС мають право доступу під час проведення перевірок до територій, приміщень (крім житла громадян) та іншого майна, що використовується для провадження господарської діяльності, та/або є об'єктами оподаткування або використовується для отримання доходів (прибутку) чи пов'язані з іншими об'єктами оподаткування та/або можуть бути джерелом погашення податкового боргу. Сам по собі доступ до територій, приміщень та іншого майна не є методом податкового контролю, що застосовується в податкових перевірках, проте під час його здійснення співробітники ДПС можуть оглядати території, приміщення та інше майно, що використовується для здійснення господарської діяльності з метою виявлення обставин, що мають значення для повноти виїзної податкової перевірки (встановлення відповідності документальних даних, представлених платником податків, фактичним даним, отриманим в результаті перевірки, виявлення майна, що може бути джерелом погашення податкового боргу тощо). Таким чином, наступним методом податкового контролю, що застосовується в рамках виїзних податкових перевірок є огляд територій, приміщень, та іншого майна, що використовується для провадження господарської діяльності, та/або є об'єктами оподаткування або використовується для отримання доходів (прибутку) чи пов'язані з іншими об'єктами оподаткування.

У ч.2 пп.20.1.1 п.20.1 ст.20 ПКУ встановлено, що органи ДПС можуть перевіряти під час проведення перевірок у платників податків – фізичних осіб, а також у посадових осіб та інших працівників платників податків – юридичних осіб документи, що посвідчують особу, а у п.80.6 ст.80 ПКУ закріплено, що для з'ясування факту належного оформлення трудових відносин з працівником, який здійснює трудову діяльність, можуть перевірятися документи, що посвідчують особу, або інші документи, які дають змогу її ідентифікувати. О.А. Троянський [26, с.32] визначає перевірку документів, що посвідчують особу, як метод

адміністративного контролю, що примусово застосовується уповноваженими на те правоохоронними органами, з метою дослідження паспортних та інших документів фізичних осіб за підставами (підозра особи у вчиненні правопорушень, здійснення заходів щодо розшуку та затримання осіб, взятих під варту, які вчинили втечу, або засуджених, які ухиляються від відбування покарання, у місцях, де ймовірна їх поява, перевірка дотримання правил паспортного режиму, забезпечення режиму державного кордону України та антитерористичної операції, забезпечення режиму воєнного та надзвичайного стану; забезпечення дотримання правил митного контролю, забезпечення дотримання правил пропускового та внутрішнього об'єктного режимів на території підприємств, установ, організацій, які охороняються, а також у місцях проведення масових заходів, забезпечення дотримання правил дорожнього руху) та у порядку, що передбачається законодавством України. Він підкреслює, що перевіряючи документи, працівники правоохоронних органів вторгаються у сферу діяльності підприємств, установ та організацій, особистих інтересів громадян, тому жодна посадова особа не має права вимагати пред'явлення для перевірки документів без достатніх на те правових підстав [26, с.32]. З набуттям чинності ПКУ і у співробітників ДПС з'явилися правові підстави для застосування цього методу: 1) для посвідчення особистості фізичних осіб і посадових осіб та інших працівників юридичних осіб в ході перевірки; 2) для з'ясування факту належного оформлення трудових відносин з працівником, який здійснює трудову діяльність. Посвідчення особистості фізичних осіб і посадових осіб та інших працівників юридичних осіб в ході перевірки здійснюється з метою встановлення особи, що представляє платника податків, внесення його особистих даних до акту перевірки, розписку про отримання наказу про призначення перевірки, отже здійснює допоміжні функції, тобто не відноситься до методів податкових перевірок. Зовсім інша річ перевірка документів, що по-

свідчують особу, для з'ясування факту належного оформлення трудових відносин з працівником, який здійснює трудову діяльність. На практиці нерідкими є випадки, коли працівник здійснює діяльність без оформлення трудових відносин або трудова угода укладається з однією особою (бажано з такою, що має податкові пільги), а фактично працюють декілька осіб. У цьому випадку перевірка документів, що посвідчують особу, застосовується для встановлення обставин, які мають суттєве значення для дослідження фактичного стану фінансового-господарської діяльності платника податків (перевірка оформлення трудових відносин чи відповідності особи, що здійснює трудову діяльність), а отже є методом податкового контролю, що застосовується в рамках виїзних податкових перевірок.

Згідно п.80.4 ст.80 ПКУ, перед початком фактичної перевірки з питань дотримання порядку здійснення розрахункових операцій та ведення касових операцій, посадовими особами органів ДПС може бути проведена контрольна розрахункова операція, яка здійснюється відповідно пп.20.1.9 п.20.1 ст.20 ПКУ для визначення дотримання платником податків порядку проведення готівкових розрахунків та застосування реєстраторів розрахункових операцій. У ст.2 Закону України «Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг» від 06.07.1995 р. № 265/95-ВР [27] зазначається, що розрахунковою операцією є приймання від покупця готівкових коштів, платіжних карток, платіжних чеків, жетонів тощо за місцем реалізації товарів (послуг), видача готівкових коштів за повернутий покупцем товар (ненадану послугу), а у разі застосування банківської платіжної картки – оформлення відповідного розрахункового документа щодо оплати в безготівковій формі товару (послуги) банком покупця або, у разі повернення товару (відмови від послуги), оформлення розрахункових документів щодо перерахування коштів у банк покупця, а згідно ст.15 цього ж нормативного акту контроль за додержанням суб'єктами господарювання

порядку проведення розрахунків за товари (послуги) здійснюють органи державної податкової служби України шляхом проведення планових або позапланових перевірок згідно із законодавством України. Порядок проведення контрольної розрахункової операції нормативно не визначений, хоча деякі її аспекти зазначено у листі Державної податкової адміністрації України «Про окремі питання проведення фактичних перевірок» 28.01.2011 р. № 2337/7/23-7017/125 [28]. На практиці контрольна розрахункова операція проводиться посадовими особами органів ДПС шляхом купівлі у суб'єкта, що перевіряється, певних товарів, замовлення послуг або здійсненні операцій з купівлі-продажу валюти з метою виявлення, чи зареєструє цей суб'єкт розрахункові операції у реєстраторі розрахункових операцій (далі – РРО), а якщо реєстрація платником податків була проведена, то перевіряється наявність електронної контрольної стрічки РРО та модемів, призначених для передачі копії сформованих РРО розрахункових документів і фіскальних звітних чеків в електронній формі по дротових або бездротових звітних чеків в електронній формі або бездротових каналах зв'язку. За своєю сутністю контрольна розрахункова операція є уявною угодою, що здійснюється посадовими особами органів ДПС для перевірки дотримання порядку здійснення платниками податків розрахункових операцій та ведення касових операцій і без наміру створити відповідні правові наслідки. В процесі контрольної розрахункової операції посадові особи органів ДПС просять продати певний товар, замовляють послуги або здійснюють операції з купівлі-продажу валюти. Після того, як проведена розрахункова операція, вона оголошується контрольною. Таким чином, можна зробити висновок, що контрольна розрахункова операція – це захід, що проводиться, коли співробітники ДПС вже прибули на місцезнаходження підконтрольного суб'єкта, для контролю за здійсненням розрахункових операцій та веденням касових операцій, тобто в рамках виїзної податкової перевірки, а отже безперечно є методом пода-

ткового контролю, що застосовується в рамках виїзних податкових перевірок.

Підсумовуючи вищезазначене, можна констатувати, що в рамках виїзної податкової перевірки як форми податкового контролю органи ДПС можуть застосовувати такі методи: витребування документів; отримання копій документів; вилучення оригіналів документів; інвентаризацію; хронометраж; експертизу; зняття показань внутрішніх та зовнішніх лічильників, якими обладнані технічні пристрої, що використовуються у процесі провадження діяльності платника податків, що перевіряється; огляд територій, приміщень, та іншого майна, що використовується для провадження господарської діяльності, та/або є об'єктами оподаткування або використовується для отримання доходів (прибутку) чи пов'язані з іншими об'єктами оподаткування; перевірка документів, що посвідчують особу; контрольна розрахункова операція.

ЛІТЕРАТУРА

1. Тиновський Д. В. Виїзні податкові перевірки як форма податкового контролю / Д. В. Тиновський // Сучасні правові системи світу в умовах глобалізації: реалії та перспективи : міжнародна наук.-практ. конф., (м. Київ, 26-27 квітня 2012 р.) : в 2 т. Т. 2. – К. : Центр правових досліджень, 2012. – С. 40–41.
2. Налоговое расследование : эксперимент. учеб. [для юрид. и эконом. вузов и фак.] / под общ. ред. Ю. Ф. Кваши. – М. : Юрист, 2000. – 289 с.
3. Кучеров И. И. Налоговое право России : курс лекций / И. И. Кучеров. – М. : ЮрИнфоР, 2001. – 224 с.
4. Шохин С. О. Бюджетно-финансовый контроль и аудит. Теория и практика применения в России : науч.-метод. пособие / С. О. Шохин, Л. И. Воронина. – М., 1997. – 238 с.
5. Поролло Е. В. Налоговый контроль: принципы и методы проведения / Е. В. Поролло. – Ростов н/Д. : Гардарика, 1996. – 164 с.

6. Воронкова О. М. Визначення податкових зобов'язань непрямыми методами: проблеми і перспективи / О. М. Воронкова // Збірник наукових праць Нац. ун-ту держ. податкової служби України. – 2009. – № 1. – С. 69–76.
7. Кормилицын А. С. Правовые и организационные основы осуществления выездных налоговых проверок: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.14 / Кормилицын Андрей Сергеевич. – М., 2005. – 172 с.
8. Уткин В. В. Проблемы совершенствования правового регулирования выездных налоговых проверок (на все ли вопросы ответил Налоговый кодекс РФ) / В. В. Уткин // Хозяйство и право. – 2001. – № 11. – С. 83–90.
9. Дронова Н. С. Совершенствование налоговых проверок / Н. С. Дронова // Налоги и налогообложение. – 2010. – № 2. – С. 114–116.
10. Смирнова А. А. Выездные налоговые проверки в период кризиса / А. А. Смирнова // Налоговый вестник. – 2010. – № 2. – С. 64–67.
11. Тиновський Д. В. Поняття та види виїзних податкових перевірок за законодавством України / Д. В. Тиновський // Актуальні проблеми юридичної науки очима молодих вчених : матеріали всеукр. наук.-практ. конф., (м. Донецьк, 24 лютого 2012 р.). : у 2 ч. Ч. 2. – Донецьк : Кальмиус, 2012. – С. 139–149.
12. Закон України «Податковий кодекс України» : від 02.12.2010 р., № 2755-VI // ВВР України. – 2011. – № 13–14, № 15–16, № 17. – Ст. 112.
13. Наказ Державної податкової адміністрації України «Інструкція про порядок вилучення посадовими особами органів державної податкової служби України оригіналів та копій фінансово-господарських та бухгалтерських документів» : від 08.11.2005 р. № 493 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1427-05>.
14. Закон України «Кримінально-процесуальний кодекс України» : від 28.12.1960 р., № 1001-05 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/go/1001-05.
15. Письмо Государственной налоговой администрации Украины «Изъятие оригиналов документов при налоговой проверке» : от 06.04.2011 г., № 4241/5/29-1016 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://kchp.com.ua/novoe/izjatie-originalov-dokumentov-pri-nalogovoy-proverke.html>.
16. Грачева Е. Ю. Проблемы правового регулирования государственного финансового контроля / Е. Ю. Грачева. – М. : Истина, – 396 с.
17. Гудимов В. И. Налоговый контроль: процессуально-правовая характеристика: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.14 / Гудимов Виктор Иванович. – Воронеж, 2005. – 268 с.
18. Пащенко О. П. Правове регулювання процесу фінансового контролю (за законодавством України): дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.17 / Пащенко Олена Петрівна. – Ірпінь, 2005. – 202 с.
19. Садчиков М. Н. Камеральные и выездные налоговые проверки: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.14 / Садчиков Михаил Николаевич. – Воронеж, 2010. – 204 с.
20. Наказ Головного управління Державного казначейства України «Інструкція з інвентаризації матеріальних цінностей, розрахунків та інших статей балансу бюджетних установ» : від 10.10.1998 р., № 90 // Офіційний вісник України. – 1998. – № 46. – С. 119.
21. Наказ Міністерства фінансів України «Інструкція по інвентаризації основних засобів, нематеріальних активів, товарно-матеріальних цінностей, грошових коштів і документів та розрахунків» : від 11.08.1994 р., № 69 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1032.356.7&nobreak=1>.
22. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і гол. ред. В. Т. Бусел. – К. : Ірпінь : Перун, 2003. – 1440 с.
23. Колчев И. А. Налоговая экспертиза как один из видов экономического исследования банковских операций в деятельности федеральных органов налоговой полиции: дис. ... кандидата эконом. наук : 08.00.10 / Колчев Иван Алексеевич. – М., 2002. – 159 с.
24. Гонта А. У новий рік з податковими експертизами. Що змінює новий Податковий

кодекс України у процедурі податкових перевірок? // А. Гонта // Юридичний вісник України. – 2010. – № 52. – С. 25–31.

25. Закон України «Про метрологію та метрологічну діяльність» : від 11.02.1998 р., № 113/98 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?code=1765-15>.

26. Троянський О. А. Перевірка документів, які посвідчують особу: поняття, класифікація, порядок та підстави застосування / О. А. Троянський // Держава і регіони. Серія Право. – 2011. – № 2. – С. 31–34.

27. Закон України «Про застосування реєстраторів розрахункових операцій у сфері торгівлі, громадського харчування та послуг» : від 06.07.1995 р., № 265/95-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1086.306.16&nobreak=1>.

28. Лист Державної податкової адміністрації України «Про окремі питання проведення фактичних перевірок» : від 28.01.2011 р., № 2337/7/23-7017/125 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://dpa.lg.ua/raz/1/070411.1.htm>.

Тиновський Д. В. Методи податкового контролю, що застосовуються в рамках виїзних податкових перевірок / Д. В. Тиновський // Форум права. – 2012. – № 2. – С. 700–708 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2012-2/12tdvpp.pdf>

На підставі аналізу повноважень органів державної податкової служби виокремлено методи податкового контролю, що застосовуються в рамках виїзних податкових перевірок.

Тиновский Д.В. Методы налогового контроля, применяемые в рамках выездных налоговых проверок

На основе анализа полномочий органов государственной налоговой службы выделены методы налогового контроля, применяемые в рамках выездных налоговых проверок.

Tinovskiy D.V. Methods of Field Tax Audits

The basis of analysis of plenary powers of organs of government tax service selects the methods of departure tax verifications.